

Sörml.-Västernos en

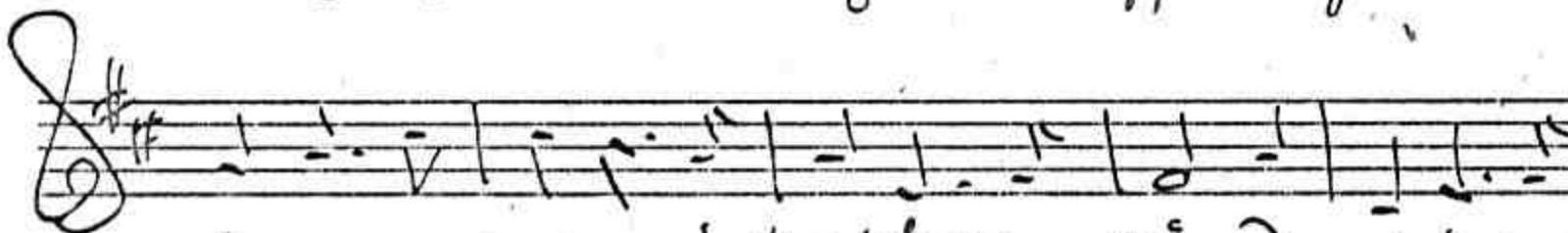
Visa (från 1900-talet) uppl. 1932 av Nils Dencker

1

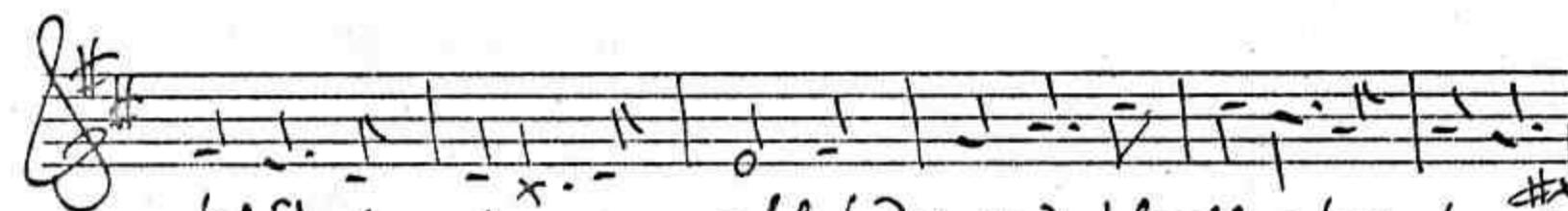
Efter Helge Gustafsson (f. mkr 1908) i Västernos
Hans lyra har hittat den under exercisen på Bohus-Tersjöby

N/M
1=100

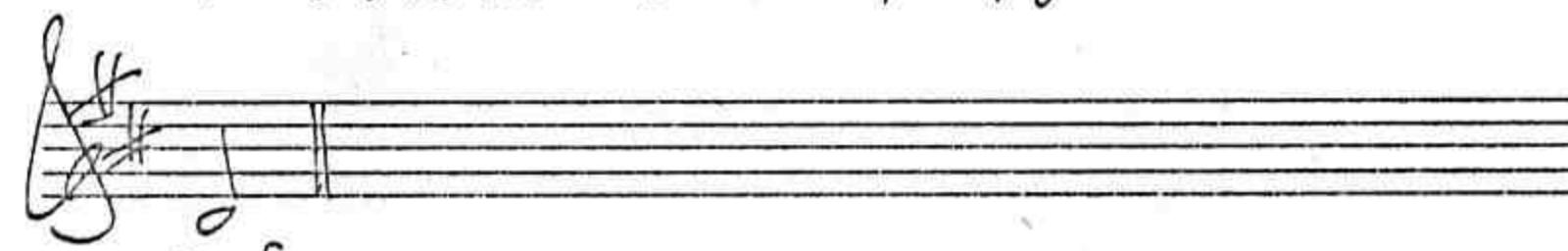
1. I Bohusläns skärgård bland klippor så grå, där

Ser man en grav med ett arkkare på, den saknar all

klädsel av krausar och blad, dess ryggrad består utav hässkum och

Sans.

Kopia från Dialekt- och folkminnearkivet, Uppsala.
Får ej utan tillstånd överlåtas, publiceras eller nyttjas kommersiellt.

Landsm.Upps.6210
N.Dencker.1932.VÄSTERMO

SDM.

Sörmlän, Västerviks sk., uppl. 1932 med melodi efter Helge Gustafson, Västerviks
1.

I Bohusläns Skärgård bland klippor så grå,
där ser man en grav med ett ankare på,
den faknar allt klädsel av keravor och ^{blad}_{blad} (band?)
dess prydning består utav havsskum och sand.

2.

Hur sågan om den som i graven är gömd
av fiskarebefolkningen icke är glömd.
Om tiden icke mitt minne förfört,
giv mig den berätta, som jag den har höjt.

3.

Bland äldriga granar som växte på strand
där såg man en fiskarflicka i blåland.
Hon satt där på ensam med handen mot kind
och lyssnade tankfullt till sasande vind.

(forts)

Kopia från Dialekt- och F
minnesarkivet, Uppsala
Får ej utan tillstånd ö
latas, publiceras eller n
jas kommersiellt.

Visa (forts.)

4.

Hon suckade ofta hur smärtssamt det är,
och förr vara skild från den vän man har kär.

3

O, svara mig höghå från brusande hav,
var fämes min ålsokning, säg, än han i grav?

5.

Säg, här kan mig glömt och följtagit en anna,
men Gud, denna tanka får ej vara tanke.
Han sov med mig i frohet förrän han drog bort,
han lovade teomna tillbaks vicra kost.

6.

Han såde ju näi han tog mig i sin famn:
jag skreves så snart jag kommer i land.
Men aldrig en rad ifrån honom jag fått
fast tre år har mer gett sen den dag han for bort.
Med sorg i mitt hjärta här ensamma jag går,
mitt folkskap är vägen som skummande blas.
I susande granar, i mörkgråa skår,
i ären de enda som vic hålla kär.

Kopia från Dialekt- och
minnesinstitutet, Uppsala
Får ej ut i tillstånd ö
latas, publiceras eller
jas kommersiellt.

Så löser hon sikt bolyande hår,
och sedan lör neder till havsstranden gär.
Där viskar hon åter sin älskades namn,
och synker in i sikt i vägornas faun.

9.

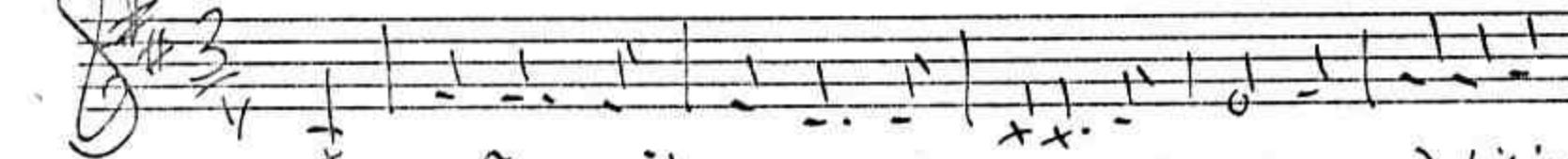
Eu kort tid därefter ser flickan försvarar,
man liket av leinne i vägorna faun,
Se fick hon sin grav invid granarnes fot,
där vilar hon lugnt ifrån Starmarnas hot.

10.

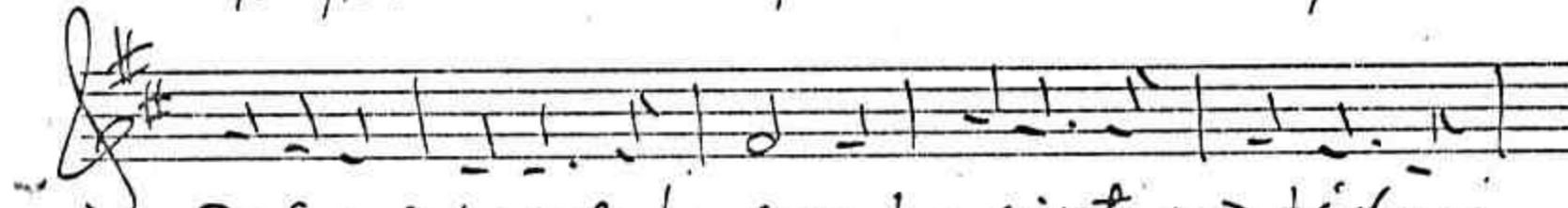
Eu pojnan som kom ifrån floden brusande hav,
lät resa ett arbale på hennes grav.
På detta han intistat har dessa ord:
Hör vilar den flicka jag älskat på jord.
Men Kattegats bölgor de okunnna och slå,
mot foten av graven, ja, är ifrån är.
Men sagan om den, som i graven är gömd
av fiskarbefolkningen aldrig blir glömd.

Kopia från Dialakt- och folkmänsarkivet, Uppsala.
Får ej användas för hand översättning
låtas publiceras eller nyttjas kommersiellt.

Sörml. Västerviks sn Visa: "Skogsblomman." uppl. 1932 i Spöldunge av Nils Dencker
Efter Helge Gustafsson (f. omkr 1908) i Västerviks.
M.M. = 96

1. Hon växte vid torpet vid Anundsg Skog, vad hujorna

Drönde det visste hon nog, hon visste vad fåglar i

lundarna kvad och jämst var hon sorgfri och glad

Jfr blygade nistryck från Malmö 1909.

Kopia från Dialektminnesarkivet. Uppf. ej utan tillstånd. Låtas publiceras ej kommersiellt.

Sörmland, Västervik om

Visa "Lekgsblomman" uppt. med ¹⁹³² nedörd i efter Helge Gustavsson, Västervik örn., Sörml.

6

1.

Hon växte vid torpet vid susande Åkog,
vad liljorna drönde det visste hon nog,
hon visste vad fåglarna i lundarna kvad,
och jämt var hon sorgfri och glad

2.

Och även de gingo, en fästman hon fick,
han lypte så sikt i sitt krigiska skick,
hon dröjde ej längre, hon dröjde ej alls
att leende fanna hans hals.

3.

De skulle ha gift sig men freden fog slut
mot Zaren av Ryssland drog konungen ut
med Gustav den Fredje drog gossen åstad
men jämt var han sorgfri och glad.

Här bifogas ett diktingtryck
fr. Malmo, C.A. Anderssons bokt.

1909, m 2 "Sködflickan, 2000"

Kopia från Dialok
minnesanläggning. U
Får ej utan till
låtas, publiceras
jas kommersiellt.

(forts)

Visan "Spagsblomman" (forts.)

4.

(playland)

7

Eu dag när på åkern hon skyldade^{me} (2) band,
så kom det ett bud ifrån främmande land,
bäst sängen om Finland bland färnorua fjöd,
så sads det att gosser var död.

5.

Hon stod där fö blek ibland vajaude al,
"har dog han", så vishade hon darrande strax,
han varje försökt i kalornas bad
och jämt var han sorgfri och glad.

6.

O, bätta på åkern och grönshunde äng,
O flickor hon fadde, min brudligadäng,
har skönt att få vilu med ragen i frid
i skördarnas ljusliga tid.

7.

Hon lade sig neder, hon sonnade strax,
så sukkert i stagan hon välvare med hast,
hon log nu i döden, men viskade förd
att aldrig sägs vackrare sköv.

Kopia från Dialek
minnesarkivet, U
För ej tillåtas
lättas, publiceras
jas kommersiellt

8.

Och farorna sjöng på grönshunde grav
O slumra, vi hälla dig hjärtligt atav,
du band på din kärve, din visa du krod
och jänt var du sorgfri och glad.

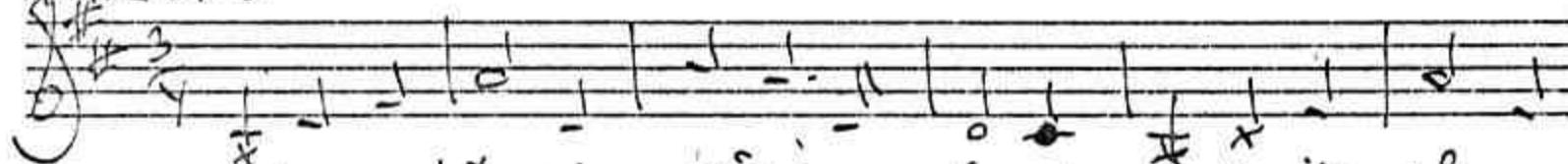
Kopia från Diale
minnesarkivet.
För ej annan till
låtas publicera
jas kommersiel

Söml. Västernos pu Visa (från 1900-talet) uppl. 1932 av Nils Dencker

Efter Helge Gustafsson (f. omkr. 1908) i Västernos

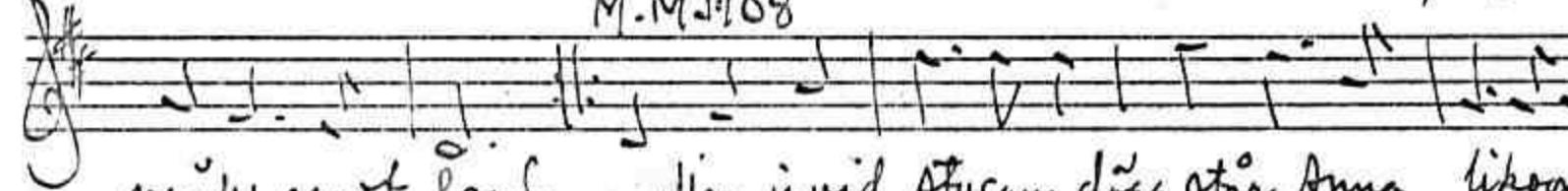
Hans bror hade här vissa under excussioner på Öster-Tredjeborg

M.M. J=100

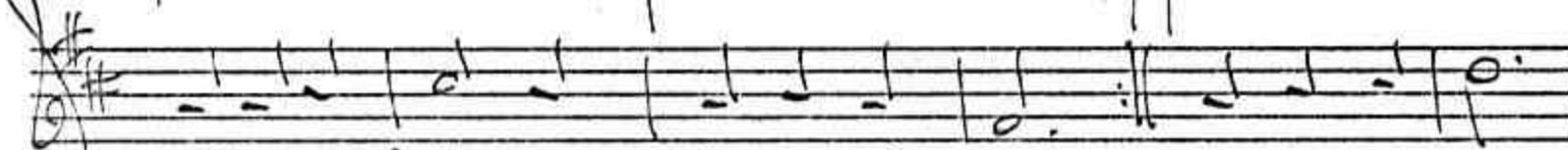

Stormen hörs vina, vägorna lerada, snövita skummet
måsarne skria, granarna suoa runt omkring bygden

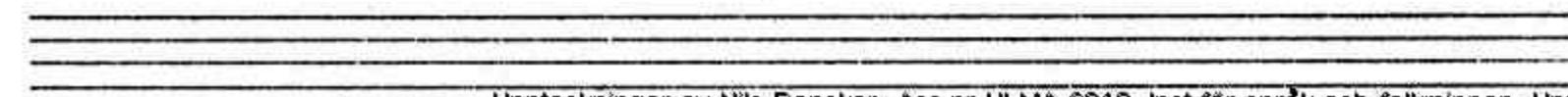
M.M.J=108

växer emot land. :||: Men invid Stugans dörr står Anna likoan förr,
fött invid strand. :||:

söker med blicken :||: brusande väg - brusande väg -

Skogens foglar sjunga och jag lyssnar till,
Uti skogen satt jag, satt jag mången dag,
Hörde siskans qvitter, trastens slag.

Neckens hymn jag hörde uti qvälen,
När dagens fäste släckt sin klara sol,
Derutaf jag äfven tog modellen,
Till en enkel men en kär viol.
Ljungby marknad ligger än i håg och sinn,
En förtrollad verld jag deri blickar in,
Och jag sjöng så glad och utan tvång,
Fri och utan tvång jag sjöng en sång.

Nu jag sjungit har i skilda länder,
I Paris der blef min lycka gjord,
Derför också glad jag återvänder,
Till mitt Sverige, till min fosterjord,
Der höga furor susa, lärkan slår sin drill,
Skogens foglar sjunga och jag lyssnar till,
Uti skogen satt jag, satt så mången dag,
Hörde siskans qvitter, trastens slag.

Den sjette:

Fjerran.

Vind, du som smeker min flickas kind,
Kom och far åter, lyksaliga vind!
Svalkande fläkt, hur jag känner din glöd!
Glödande svalka, du blir väl min död!

Våg, om du hinner det lyckliga land,
Der sist jag såg henne vifta med hand,
Tag i ditt sköte och göm denna tår!
Kyss hennes fot då mot stranden du slår!

Sex aldeles

Nya Visor

Den första:

Vingåkersrosen.

Den andra:

Skördeflickan, romans.

Den tredje:

Rivalen.

Den fjerde:

Välgörenheten.

Den femte:

Christina Nilssons sång.

Den sjette:

Fjerran.

Pris 15 öre

Uppsala
Fär ej utan tillstånd över
lätas, publiceras eller nyttjas
kommersiellt.

Landsm.Upps.6210

N.Dencker.1932.VÄSTERMO

Uppteckningar av Nils Dencker. Acc.nr ULMA 6210. Inst för språk och folkminnen, Uppsala. Copyright ©

SDM.

Malmö, C. A. Andersson & C:s boktr., 1909.

Den första:

Vingåkersrosen.

Gossar och flickor kommen med fröjd, midsommaren att fira,
Majstång skall resas här på en höjd, kransar vi skola vira;
Blommor på ängen plocka vi må, röda och hvita, gula
och blå,
Röda och hvita, gula och blå, på ängen ska' vi plocka trall.

När den blir färdig, högrest och grann, då alla må sjunga:
Vackrare majstång finnas ej kan, dansa ska' de unga,
Kommen nu alla, stora och små, raskt ut med ringen,
hopp låt det gå
Raskt ut med ringen, hopp låt det gå kan ni så må ni
sjunga.

Skön Anna var Lasses dotter i byn. Se'n riksdagsman
länge han varit,
Men Anna var gubbens enda försyn, se'n sist han från
Stockholm farit;
Anna var stolt, som lärkan så fri, gifter jag mig, gör jag
sjelf mitt parti,
Gifter jag mig, gör jag sjelf mitt parti, lyckan skall bli
mig trogen, trall.

Nitton år fyller jag uti vår, ej vill jag gå och vänta,
Far min blir kanske trumpen och svår, men ålska han gör
sin jänta
En gosse jag har och den skall bli min ty trofast han är,
reel i sitt sinn',
Ty trofast han är, reel i sitt sinn', och frisk är han som
våren, trall.

Anna var bygdens fagraste ros, händig i spol och spänad,
Läppen var färgad körsbär så röd, blicken förrådde tränad;
Smal om sitt lif hon var som ett rör, vingåkersrosen kallas
hon derför
Vingåkersroson kallas hon derför, det vill ej säga lite',
trall.

När en liten parvel om ett öre gnäller,
Stå då ej och väg hvad du om honom tror.
Kanske stryker gäfvan åt till karameller,
Kanske bär han hem den till en fattig mor.
Kanske har han ej nåt hem som väntar sig,
Mins din egen barndom, gif din skärf och tig.

Om du ser en usling, sök då ej att leta
I hans röda näsa skulden till hans nöd,
Kanske har han rodnat utaf harm att veta
Huruofta munnen lidit brist på bröd.
Det går upp och ned för oss på livets stig,
Äfven du kan slinta, gif din skärf och tig.

Höljd i trasor står en gatans Magdalena,
Barnet invid barmen vet af ingen far.
Rynka icke pannan du hittintill så rena,
Mins att mängen engel fordom fallit har,
Kanske ber hon tyst en bön till Gud för dig,
Det kan nog behövas, gif din skärf och tig.

Mästarns bud du följer om du hemlig häller,
För den venstra handen hvad den högra gör,
Gerningen skrifs upp i himlens protokoller,
Kommer dig till godo en gång när du dör.
Godt att då ha samlat, ty vid nådens tron,
Stå vi alla lika såsom fattighjon.

Den femte:

Christina Nilssons sång.

Högt i Småland invid Vexiötrakten,
Stod min vagga vid ett torftigt tjäll,
Der naturen uti fulla prakten,
Strödde blommor på en mossrik höll,
Der höga furor susa, lärkan slår sin drill,

Och årena gingo, en fästman hon fick,
Han lyste så stolt i sitt krigiska skick.
Hon dröjde ej längre, hon dröjde ej alls
Att leende famna hans hals.

De skulle ha gift sig, men freden tog slut,
Mot kejsarn af Ryssland drog konungen ut,
Med Gustaf den tredje drog gosson åstad,
Då var han så sorgfri och glad.

En dag när på åkern hon skylarne band,
Då kom ett bud ifrån främmande land.
Bäst visan om Fingal bland tärnorna ljöd,
Så sad's det att gosson var död.

Hon stod der så rörd bland de vaggande ax,
Hur dog han, hon frågte då darrande strax.
Hon värjde sig manligt bland kulornas bad,
Då blef hon så sorgfri och glad.

O, reden bland skylar på grönskande äng
I systrar, hon sade, min brudliga säng,
Hon skönt är att somna med rägen i frid,
I skördarnes gyllene tid.

Hon lade sig sedan och somnade godt,
På bädden hon bars in i stugan så brådt.
Hon log in i döden, man hviskade rörd,
Aldrig sägs vackrare skörd.

Och tärnorna sjöngo på grönskande graf,
O slumra, yi höllo så hjärtligt dig af.
Du band på din kärfve, din visa du kvad,
Och jämt var du sorgfri och glad.

Den tredje:

Rivalen.

En visa vill jag sjunga,
Som verkligen är sann.
Den är om tvenne unga,
Som aldrig fick varan:
Ty Kalle var så hjertligt kär
Uti Augusta, men hon är
Förälskad, i en annan.
Skogvaktarns vackre Per.

Och Kalle hufvet, hängde
Och såg så sorgsen ut,
Hon på rivalen bländge,
En gång för var minut
Hon ber till Gud så mången böن,
Hans kärlek vinner ingen lön,
Att komma undan falskhet,
Vill han kasta sig i sjön.

En dag då kärlekskvalen
Ha nätt sin höjd han går,
Att piska upp rivalen,
Men sjelf på huden får.
Hon var så vred uti sitt sinn,
På ögat vänder ut och in.
Fürbannande rivalen —
Men ber för flickan sin.

Hon var hans allt i drömmen,
Och vaken lika så,
En dag han gick till strömmen
Sin död han tänkte på
Skogvaktar Per i skogen låg,
Och Kalles hemska plan åsag,
Hon tänkte honom rädda
Ur djupets kalla väg.

Till stranden Kalle hastar
Förtviflad nu han är;
Han sig i vattnet kastar,
Men efter kommer Per.
Och Per han skrek nu är det stopp,
Om du ej genast kommer upp,
Jag skjuter med min bössa
En kula i din kropp.

Nu Karl blef rädd om lifvet,
Och snart han sam mot strand,
Och fick ett slag nu gifvet
Af Pelles starka hand.
Och Per han sade, Kalle blif
En man och själfmord öfvergif,
Och gå ej bort från världen
Och från dess glada lif.

Nu Kalle stod nedslagen,
Men blef till mods igen,
Och Per ifrån den dagen
Blef Kalles bästa vän.
De äro gifta båda två,
Och lefva lyckligt med de små,
Men Kalle bleka döden
Ej mera tänker på.

Den fjerde:

Välgörenheten.

Om välgörenheten kunde framgång vinna,
Mindre bitter blef då fattigdomens lott
Halftimslånga tal kan inte nöden hindra,
Harmens glöd på kinden brinner långsamt bort.
Mättar ingen mage, broder akta dig,
Peppra ej din gifva, gif din skärf och tig.

Jerker var bygdens raskaste dräng, flitig med plog och
spade,
Men blef det frågan om att ta' sig en sväng glad var han
med de glade;
Ack, om han kunde fria ändå, kunde jag slippa otälig gå,
Kunde jag slippa otälig gå. Anna så ofta tänkte, trall.

Anna och Jerker passade bra hustru och man att blifva
Men ingen af dem vågade sta att sin förklaring gifva;
Så hände det sig vid midsommartid, Anna och Karin
talades vid,
Anna och Karin talades vid, straxt invid prästens gärde,
trall.

Tror du att Jerker håller mig kär? Anna vänninan sporde;
Fråga för roskull prestkragen der, hvilket hon äfven gjorde;
Blad efter blad hon plockade af, sedan åt Karin blom-
kronan gaf,
Sedan åt Karin blomkronan gaf, så går det till att spå
sej, trall.

Jerker som stått och lyssnat vid grind, sprang hurtigt
fram på ängen,
Hej, lill Anna, nu är du min, skrek den förtjuste svennen!
Anna, som plundrat prestkragan nyss, plundrades nu på
kyss efter kyss,
Plundrades nu på kyss efter kyss, se'n blef hon Jerkers
maka.

Den andra:

Skördeflickan, romans.

Hon växte i torpet vid susande skog,
Hvad liljorna drömde det visste hon nog,
Hon visste hvad fågeln i lunderna kvad,
Och jämt var hon sorgfri och glad.